ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Φεβρουαρίου 1991 *

Στην υπόθεση C-126/90 P,

Pedro Bocos Viciano, εκπροσωπούμενος από τον Eugenio Carbonell Serrano, δικηγόρο Βαλένθιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Κατερίνα Thill-Καμιτάκη, 17, boulevald Royal,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Φεβρουαρίου 1990, στην υπόθεση T-72/89 μεταξύ Pedro Bocos Viciano και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αίτημα την ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον Miguel Diaz-Llanos La Roche, νομικό σύμβουλο, και τον Daniel Calleja Crespo, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guido Berardis, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, Centre Wagner, Kirchberg, η οποία ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias και M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, Sir Gordon Slynn, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. Grévisse, M. Zuleeg και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: J.-G. Giraud

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας,

κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Μαΐου 1990, ο Pedro Bocos Viciano άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, της 22ας Φεβρουαρίου 1990, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής να μη τον προσλάβει σε θέση υπαλλήλου ύστερα από την εγγραφή του στον πίνακα επιτυχόντων που κατήρτισε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού COM/B/488 για την πρόσληψη βοηθών ισπανικής ιθαγενείας και περί αναγνωρίσεως του δικαιώματός του να προσληφθεί σε θέση υπαλλήλου και με την οποία δεν υποχρεώθηκε η Επιτροπή να του ανακοινώσει το αποτέλεσμα της ιατρικής εξετάσεως στην οποία υποβλήθηκε, ούτε να του καταβάλει αποζημίωση.

2 Για να απορρίψει ως απαράδεκτη την προσφυγή του Pedro Bocos Viciano, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, σύμφωνα με την ένσταση που προέβαλε η Επιτροπή, ο ενδιαφερόμενος δεν είχε υποβάλει, προτού ασκήσει την προσφυγή του και σε αντίθεση προς το άρθρο 91, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, την προβλεπόμενη από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού αυτού (εφεξής: ΚΥΚ) ένσταση ενώπιον της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής.

3 Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως, ο αναιρεσείων αμφισβητεί το σύννομο τόσο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας όσο και των λόγων στους οποίους αυτό στηρίχθηκε.

Επί του συννόμου της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας

4 Ο Bocos Viciano υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να συνεκδικάσει με την ουσία την προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, ότι η ένσταση αυτή δεν είχε κοινοποιηθεί νομοτύπως στο εξουσιοδοτημένο προς τούτο πρόσωπο και τέλος ότι, προς τακτοποίηση του δικογράφου της προσφυγής του, του ζητήθηκε να το υπογράψει δικηγόρος, ενώ μπορούσε να το καταθέσει ο ίδιος υπό την ιδιότητά του ως δικηγόρου.

5 Κανένας από τους ανωτέρω λόγους δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

6 Πρώτον, εναπέκειτο στο Πρωτοδικείο να εκτιμήσει αν η ορθή απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογούσε ή όχι την άμεση απόφανση ή τη συνεκδίκαση με την ουσία της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

7 Δεύτερον, όπως προκύπτει από τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου στην εν λόγω απόφαση και από τα στοιχεία της δικογραφίας, η ένσταση απαραδέκτου κοινοποιήθηκε από τη Γραμματεία του Δικαστηρίου στον δικηγόρο που ο ενδιαφερόμενος είχε επιλέξει ως αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, η δε απόδειξη παραλαβής της εν λόγω κοινοποιήσεως υπογράφηκε στις 17 Μαΐου 1989 από προστηθέντα του εν λόγω δικηγόρου.

8 Τέλος, σχετικά με τον τύπο καταθέσεώς της, η προσφυγή του Bocos Viciano δεν κρίθηκε απαράδεκτη, κληθείς δε ο προσφεύγων από το Πρωτοδικείο, εκπροσωπήθηκε νομότυπα από δικηγόρο. Το γεγονός ότι, όπως ισχυρίζεται, είχε τη δυνατότητα να υπογράψει ο ίδιος την προσφυγή του δεν ασκεί επιρροή επί του συννόμου της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

Επί της ορθότητας της συλλογιστικής της προσβαλλομένης αποφάσεως

9 Ως προς τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση εντός της προβλεπομένης από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προθεσμίας, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι από το επισυναπτόμενο ως παράρτημα της αιτήσεώς του αναιρέσεως έγγραφο αποδεικνύεται η ύπαρξη της εν λόγω ενστάσεως.

10 Το Δικαστήριο αδυνατεί να εξετάσει τον λόγο αυτό, εκτός αν υποτεθεί ότι το σχετικό έγγραφο υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο. Αλλ' ακόμη και αν ίσχυε η υποθετική αυτή περίπτωση, το έγγραφο περί του οποίου πρόκειται είναι μία επιστολή της 29ης Ιουλίου 1988 του προϊσταμένου του τμήματος προσλήψεων της Επιτροπής σχετικά με τα αποτελέσματα του γενικού διαγωνισμού COM/B/612, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη του ότι υποβλήθηκε διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της αποφάσεως που ο Bocos Viciano απέδιδε στην Επιτροπή και την οποία προσέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου λόγω μη προσφοράς σ' αυτόν θέσεως υπαλλήλου.

11 Ο Pedro Bocos Viciano διανείνεται επίσης ότι, « επειδή η προσφυγή του συνδεόταν ευθέως προς το αποτέλεσμα του διαγωνισμού COM/B/612, έπρεπε να τηρηθεί η διαδικασία του άρθρου 173 της Συνθήκης ».

12 Προβάλλοντας τον λόγο αυτό, ο αναιρεσείων υποστηρίζει στην ουσία ότι της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής του δεν έπρεπε να προηγηθεί η προβλεπόμενη από τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ διοικητική ένσταση.

13 Προς απόρριψη του λόγου αυτού, αρκεί να αναγνωριστεί ότι, ναι μεν οι αποφάσεις των εξεταστικών επιτροπών διαγωνισμών μπορούν να προσβληθούν απ' ευθείας ενώπιον του Δικαστηρίου (απόφαση της 14ης Ιουνίου 1972, 44/71, Marcato κατά Επιτροπής, Rec. 1972, σ. 427), πλην όμως η ενώπιον του Πρωτοδικείου αχθείσα διαφορά αφορούσε τον μη διορισμό του ενδιαφερομένου σε θέση υπαλλήλου παρά την εγγραφή του στον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν της διεξαγωγής του διαγωνισμού COM/B/488 και όχι τα αποτελέσματα άλλου διαγωνισμού, και ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ δεν διέπουν μόνο τους εν ενεργεία υπαλλήλους αλλά και τους υποψηφίους (Διάταξη της 23ης Σεπτεμβρίου 1986, 130/86, Du Besset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2619) και ότι, επομένως, η προσφυγή του Bocos Viciano εμπίπτει, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 179 της Συνθήκης περί των διαφορών μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της και όχι στο άρθρο 173.

14 Επομένως, χωρίς να παρίσταται ανάγκη αποφάνσεως επί των ενστάσεων απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως που προέβαλε η Επιτροπή, η αναίρεση είναι απορριπτέα ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 122 του ιδίου Κανονισμού, το άρθρο 70 δεν εφαρμόζεται επί αναιρέσεων που ασκούν οι μόνιμοι και λοιποί υπάλληλοι των θεσμικών οργάνων. Επειδή ο Bocos Viciano ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον Bocos Viciano στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Λουξεμβούργο, 27 Φεβρουαρίου 1991.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due